

ศาสตราจารย์ ดร. ชัยวัฒน์ ชัยวัฒน์

บาปกรรมอยู่ที่ใจ

- แนะนำวิชาอาชีพแต่มีได้สั่งให้เขาทั้งหลายเหล่านั้นฆ่าสัตว์ •

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : ดิฉันสนับสนุนให้ประชาชนปลูกหม่อนเลี้ยงไหมนี้เจ้าคะ เคยมีลูกศิษย์ของท่าน อาจารย์แบนเรียนด้วยความหวังดีว่า “อย่าทำเลยหม่อนไหม วัน ๆ หนึ่งชาวบ้านต้มไหมเป็น ล้าน ๆ ตัว”

เพราะเหตุว่าเห็นสภาพที่เขาอดอยาก พิกการ อดอยาก ตาบอด ก็เลยคิดว่าการสนับสนุนให้เขาปลูกหม่อนเลี้ยงไหมนี้จะทำให้เขาอยู่ดีกินดีขึ้น แม้ว่าเขามลิตแล้วไม่นำออกมาขายก็ไม่ ได้เงินมาเลี้ยงชีพ

ดิฉันอยากจะช่วยเด็ก ๆ ที่ยากจน แต่ลูกศิษย์พระอาจารย์ก็เตือนมาเรื่อย ๆ ก็เลยคิดว่า เราได้ช่วยคนมามาก ๆ ดิฉันคิดว่าคนที่เขาไม่ได้เข้าวัด ไม่ทำอะไรเลย เราหากินสุจริต ทำบุญได้ หากินได้ ทำอะไรได้ เลี้ยงลูกได้ พระคุณเจ้ามีความคิดเห็นเรื่องนี้อย่างไร

หลวงพ่อบุญ : ตามที่แนะนำให้ราษฎรเขาทำอย่างนั้น เพียงแต่ไม่ได้แนะนำให้เขาเลี้ยง แต่ไม่ได้แนะนำให้เขา ต้มตัวไหม ในเมื่อเขาทำขึ้นมาแล้ว เขาจะทำอย่างไรเป็นเรื่องของเขา

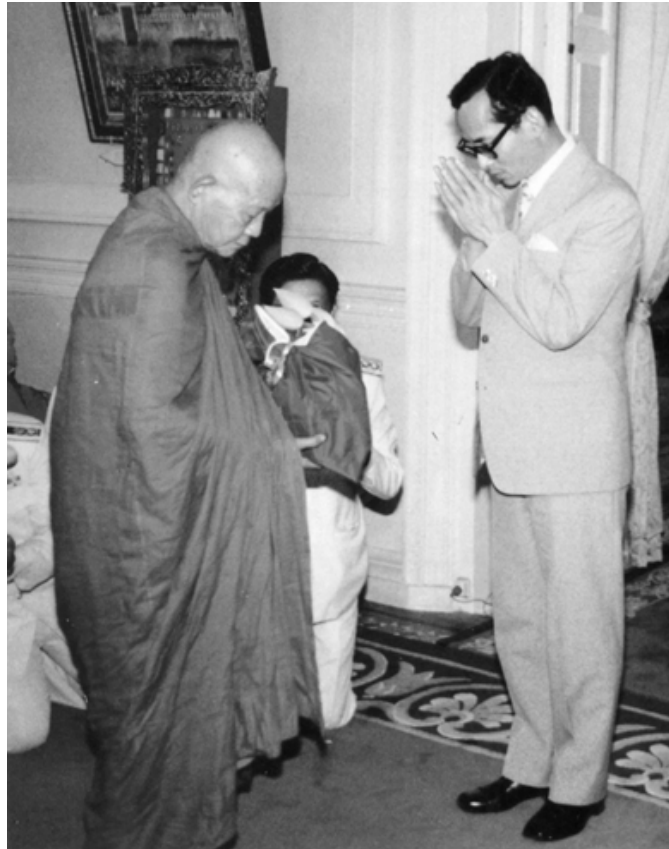
ส่วนจะขัดข้องกังวลใจ เพื่อความเบาใจก็ถือเสียว่าเพียงแต่ได้แนะนำวิถีทางดำเนินชีวิต เท่านั้น ซึ่งมีหลายวิธีการที่เขาจะทำ ในเมื่อเขาทำลงไปแล้ว เขาจะปลูกหม่อนเลี้ยงไหม แม้ว่าจะไม่สั่งให้เขาทำอย่างนั้นอย่างนี้ เขาทำไปเอง ถ้าหากสมมติว่าทำใจได้อย่างนี้ก็เป็น ที่เบาใจมากขึ้น

และข้อเปรียบเทียบเวลานี้ เป็นการแนะนำวิชาอาชีพแต่มีได้สั่งให้เขาทั้งหลายเหล่านั้น ฆ่าสัตว์ เพราะไม่ได้สั่งว่าให้เขาทำอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นแต่เพียงว่า ปลูกหม่อนนะ เลี้ยงไหมนะ ทำอะไรเพียงแค่นี้ ในเมื่อมีผลผลิตแล้ว เขาจะทำอะไรเป็นหน้าที่ของเขา เช่น อาจจะแต่งตั้ง ใครสักคนหนึ่งที่มีความชำนาญในเรื่องนี้ให้คำแนะนำ ถ้าจะเปรียบก็คล้ายกับว่าหมอ ทั้งหลายเขารักษาโรคภัยไข้เจ็บ ส่วนมากหมอจะไม่มีคำพูด หรือความตั้งใจจะลงมือไปว่า ฉันจะฆ่าเชื้อโรคอย่างนั้นอย่างนี้ เป็นแต่เพียงว่าคนนี้ป่วยเป็นโรคอย่างนั้น จะให้ยาอย่างนี้ เพื่อให้เขาหายจากโรคภัยไข้เจ็บ

ที่ได้มีเมตตาแก่ประชาชน ที่แนะนำให้เขาทำอยู่ในปัจจุบัน พยายามทำให้ว่าได้แนะนำให้ เขาทำอย่างนี้ เมื่อเขาปลูกหม่อนแล้วจะต้องมีสัตว์สำหรับกินหม่อน เขาจะหาอะไรมาทำ นอกจากตัวไหมใบหม่อน เมื่อเขามาเลี้ยงเติบโตขึ้นมาแล้ว เขาจะไปทำโรงทำรังที่ไหน รัง รังของเขาจะเป็นประโยชน์ขึ้นมาคนที่เขาเลี้ยงเขาอย่าลืมรู้จักหน้าที่ของเขาว่าเขาควรทำอย่างไร

เพื่อไม่ให้เป็นการกังวลใจมากนัก อาตมาขอแนะนำวิถีทางทำให้เบาใจ เมื่อแนะนำให้เขา รู้จักประกอบอาชีพ พยายามนึกในใจว่าเราไม่ได้แนะนำให้เขาฆ่าสัตว์ เขาจะทำอะไรเป็น หน้าที่ของเขา ให้พยายามทำใจอย่างนี้ อาตมาเห็นว่าความกังวลใจอาจจะลดน้อยลงไป

สมเด็จเจ้าฯ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ทรงถวายไทยธรรมแด่หลวงปู่หลุย จันทสาโร ที่พระราชวังบางปะอิน

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : บาปกรรมทั้งหลายนี้อยู่ที่ใจจริง ๆ ใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่อบุญ : อยู่ที่ใจ

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : ที่นี่ถ้าเชื่อว่า จิตใจของดิฉันมิได้ใส่ใจในเรื่องตัวไหมเลย แต่ใส่ใจในเรื่องที่ช่วย
ชีวิตเด็ก ไม่ให้ตาย ไม่ให้พิการ อันนี้สำคัญกว่าใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่อบุญ : สำคัญกว่า

คุณธรรมพระอริยะ

- มีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงไม่กว้างขวาง •

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : เมื่อพระอริยบุคคล อันมีพระโสดาบัน ท่านไม่ผูกพยาบาท ท่านไม่ทำร้ายคน หรือ
เบียดเบียนคน ท่านอยู่ในศีล ๕ ใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่อพุทธ

หลวงพ่อกุศล : อยู่ในศีล ๕

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : มีกล่าวไว้ในพระพุทธานุศาสน

หลวงพ่อกุศล : มีกล่าวในพระพุทธานุศาสน

ลักษณะน้ำใจของพระโสดาบัน เป็นผู้มีศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย คือ มีความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงไม่กวัดแกว่ง มีความรักในพระรัตนตรัยอย่างมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง มีความเชื่อมั่นในคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงไม่เปลี่ยนแปลง

ทุกสิ่งทุกอย่าง จะทำบุญก็บุญ จะบาปก็บาป ไม่มีการคัดค้าน เป็นสมาธิจิต เมื่อมีการกระทบจิตใจ บางทีอาจจะโกรธ แต่ไม่ผูกพยาบาท พระโสดาบันเต็มไปด้วยการให้อภัยเรียกว่าให้อภัยทาน ไม่ผูกพยาบาทอาฆาตใครทั้งสิ้น

เช่นอย่างพระมหากษัตริย์ ต้องลงพระปรมาภิไธยรับสั่งให้ทำอะไรลงไป เช่น การให้อภัยโทษ และมีการประหารชีวิตผู้กระทำความผิด อาตมาเคยพิจารณาแล้วในเรื่องนี้สำหรับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในปัจจุบัน คิดว่าไม่มีทางที่จะได้รับบาป เพราะรัฐธรรมนูญการปกครองมาจากมติคณะรัฐมนตรี ไม่ใช่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงตราเป็นกฎหมายนั้น ๆ ออกมา จึงเห็นว่าเรื่องเหล่านี้เป็นการปลดพ้นจากสิ่งที่เป็นบาปกรรมจริงอยู่ อาจจะมีพระปรมาภิไธย แต่ก็โดยกฎหมายโดยมติของปวงชน

ที่อาตมาต้องอธิบายดังนี้ ก็เพราะมีผู้มาถามบ่อย ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ อาตมาภาพได้แก้ปัญหาเขาไว้อย่างนี้

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : พระสกทาคามี ท่านมีคุณสมบัติอย่างไร

หลวงพ่อกุศล : พระสกทาคามีละสังโยชน์ได้ ๓ เหมือนกับพระโสดาบัน คือ ละสักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัมภพพรามาส ระงับราคะ โทสะ โมหะ ให้เบาบางลง แต่สังโยชน์นี้ที่ละได้เท่ากับพระโสดาบัน แตกต่างกันตรงที่ระงับ ราคะ โทสะ โมหะ ให้เบาบางลง จิตอยู่เหนือพระโสดาบันนิดหน่อย

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ : พระโสดา พระสกทาคามีนี้ กามราคะยังมีอยู่ คือ หมายถึงความรักสวรั้งาม ยังติดอยู่มิใช่หรือเจ้าคะ

หลวงพ่อกุศล : ยังติดอยู่ มีเรื่องในพระพุทธานุประวัติ เป็นเรื่องของนางวิสาขาว่า

นางวิสาขาไปสัมผัสเครื่องประดับไว้ในอารามของพระพุทธเจ้า แล้วพระอานนท์เป็นผู้เก็บเครื่องประดับตกแตงอันนั้นรักษาไว้

เมื่อนางวิสาขามาวัด พระอานนท์แจ้งให้ทราบว่านางสัมผัสเครื่องประดับคุณค่ามหาศาลไว้ในวัดนี้ อาตมาภาพเก็บเอาไว้ นางวิสาขาก็เรียนกับพระอานนท์ว่า เครื่องประดับของดิฉันที่พระคุณเจ้าได้เก็บรักษาไว้ ไม่ขอรับคืน ขอยกถวายเป็นสมบัติของสงฆ์

ฝ่ายพระพุทธเจ้าทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งว่า ของประดับเหล่านี้แม้จะเป็นของมีค่าสูง แต่ไม่เกิดประโยชน์อะไรสำหรับสงฆ์

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

นางวิสาขาที่ทูลว่าถามว่า ถ้าเช่นนั้นจะทรงให้ปฏิบัติอย่างไร
พระพุทธเจ้าก็รับสั่งว่า ให้รับเอาของคืนไป
นางวิสาขาทูลว่า การที่รับของคืนนั้นเป็นการไม่สมควร ขอบวาราณาส์สร้างพระวิหารถวาย
อันนี้เป็นหลักฐานที่พระโศดบันยังใช้เครื่องประดับอยู่

พลังใจ

- ผู้ที่มีความกตัญญูกตเวทินั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้มีคุณธรรม •

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ : *อยากขอให้พระคุณเจ้านั่งแผ่เมตตาให้กับพระมหากษัตริย์ทุกพระองค์
ขอให้ท่านมีความร่มเย็นเป็นสุข*

หลวงพ่อบุญ : อันนี้รู้สึกเป็นกิจวัตรที่ได้กระทำมาเป็นประจำแล้ว

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ : *อยากเรียนถามพระคุณเจ้าว่า เคยฝันถึงท่านพระพุทธยอดฟ้า เคยฝันถึง
ท่านหลายครั้ง ไม่ทราบว่ามีฝันถึงท่านเองหรือใจนึกถึง*

หลวงพ่อบุญ : พลังใจที่ได้เคารพบูชา ที่มีความกตัญญูกตเวทิต่อบรรดาพระบรมมหากษัตริย์ราชเจ้าทั้ง
หลายในอดีตนั้นย่อมเป็นพลังอันหนึ่งซึ่งสามารถทำให้จิตใจของพระองค์ปฏิบัติถึงพระองค์
ท่านทั้งหลายเหล่านั้นด้วยความแน่นอน ซึ่งปกติแล้วความกตัญญูกตเวทิต่อพระเป็นเครื่องหมาย
ของความดี ผู้ที่มีความกตัญญูกตเวทินั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้มีคุณธรรม เป็นพื้นฐานให้เกิดความดี
ดังนั้น การที่ได้ฟังเกี่ยวกับการปฏิบัติสมาธิภาวนาที่คิดว่ายังไม่เป็น ยังไม่ชำนาญนั้น
เพราะความกตัญญูกตเวทิต่อพระเป็น จะช่วยแก้กมลอุดหนุนน้ำใจของท่านให้ดำเนินไปสู่สมาธิที่
ถูกต้อง

เท่าที่เคยได้ฟังที่วัดป่าสาละวันเมื่อครั้งนั้นว่า เมื่อระลึกถึงพระคุณของสมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า จิตสงบสว่างลงไปแล้ว หายหวาดกลัวในสิ่งต่าง ๆ อันนี้คือจิตของท่านมีสมาธิ
และเข้าสู่สมาธิได้ง่าย

แต่การทำสมาธิบางครั้งบางคราวนั้น เราอาจจะไม่สมประสงค์ในการกระทำ คือจิตอาจ
ไม่มีความสงบตลอดเวลา แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นการสะสมกำลังไว้ เมื่อเวลาเหมาะสมเมื่อใด
จิตจะสงบลงเป็นสมาธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อขณะใดที่เกิดความกลัว กลัวจะมีภัยอันตราย
เกิดขึ้น จิตของผู้ปฏิบัติ เป็นผู้อบรมอยู่เป็นประจำนั้น จะวิ่งเข้าสู่ความเป็นสมาธิโดยไม่ตั้งใจ
อันนี้เคยมีปรากฏการณ์ให้อาตมภาพได้ทราบหลายครั้งหลายหน ในชีวิตนี้รอดเคยกว่า
ถึง ๒ หน

ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ ไปจังหวัดอุบลฯ กลับมาจะถึงจังหวัดนครราชสีมาอยู่แล้ว
ห่างเพียง ๑๐ กว่ากิโลเมตรเท่านั้น รถคว่ำที่โค้งด่านเกวียน เขตตัวเมืองนครราชสีมา

ขณะที่รู้สึกตัวว่าเกิดอันตราย จิตจะวิ่งเข้าสู่สมาธิโดยไม่ตั้งใจ ในขณะนั้นรู้สึกตัวว่า

ตัวเองลอยอยู่บนอากาศบริเวณรอบ ๆ สว่างไสวไปหมด ทั้งข้างหน้าข้างหลัง

ภายในจิตใจคล้าย ๆ กับว่ามันลั้งให้รถหลบเสาซีเมนต์ข้างถนนซึ่งเขาปักไว้เป็นแถว เมื่อมองดูแล้วก็มองเห็นต้นเสาแต่ละต้นคล้ายมันปรากฏ และรถหลบเสาซีเมนต์นั้นไปได้แต่ ต้นสุดท้ายที่รถจะไปปะทะ มันมืดมองไม่เห็นต้นเสา รถก็ไปปะทะต้นเสาซีเมนต์นั้น แล้วรถก็ พลิกคว่ำลงไป

คงจะเป็นเพราะเดชะบุญ จิตวิ่งเข้าสู่สมาธิโดยไม่ได้ตั้งใจนั่นเอง ทำให้อาตมภาพและ ทุกคนในรถไม่เป็นอันตราย

คุณภาพของรถแล้วรู้สึกว่เสียหายมาก ใคร ๆ มองแล้วก็รู้สึกว่ ไม่มีใครเหลือสักคน ที่นั่งไปในรถ อันนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต

ครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๕ ที่ผ่านมานี้ ครั้งนี้จะไปรับถวายที่ดินที่เขา อุทิศให้สร้างวัด พอไปถึงอำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ห่างจากนางรองประมาณ ๑๓ กิโลเมตร บังเอิญยางแตกทั้งข้างหน้าและข้างหลังพร้อมกัน รถวิ่งลงไปข้างถนน เหตุการณ์เกิดขึ้น ขณะนั้น คล้าย ๆ ตนเองลอยขึ้นไปบนอากาศ รู้สึกตัวเองเมื่อรถมันหายกลิ้งแล้ว พอรถหยุด ได้ถามว่ามีใครเป็นอะไรบ้างไหม เขาบอกว่าไม่มีอะไร ไม่มีใครเจ็บ

เหตุการณ์ทั้ง ๒ ครั้ง เกิดขึ้นคล้าย ๆ กัน แปลกตรงที่ว่ไม่ได้ตั้งใจเข้าสู่สมาธิ พอเกิดขึ้น แล้วมันเกิดขึ้นของมันเอง

จึงได้คิดมาเตือนใจบรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ทั้งหลายว่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พุทโธ ธัมโม สังโฆนี้ระลึกไว้ให้ดี ควรระลึกไว้จนมันเกิดติดนิสัย

บางครั้งมิได้ตั้งใจจะนึก จิตจะนึกขึ้นมาเองว่ พุทโธ ธัมโม สังโฆ บางครั้งเมื่อทำอะไร ผิดพลาด แทนที่จะไปนึกอย่างอื่นกลับมานึกพุทโธ ธัมโม สังโฆ และพูดออกมาโดยมิได้ตั้งใจ

อันนี้เพราะอาศัยจิตติดอยู่กับพุทโธ ธัมโม สังโฆนั้นเมื่อเกิดเหตุอะไรขึ้นมา จิตมันก็วิ่ง เข้าหาพุทโธ ธัมโม สังโฆโดยมิได้ตั้งใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาจะลึนใจ ถ้าหากเราไม่ได้สร้างพื้นฐานลมหายใจ ทุกขเวทนา ต่าง ๆ มันจะมารบกวนจะทำให้จิตไขว่คว้าหาที่พึ่ง ถ้าว่าเราไม่นึกถึงอะไรให้มันคงไว้สักอย่าง หนึ่ง จิตก็จะไม่มีที่ยึด ก็จะไขว่คว้าไปต่าง ๆ บางทีก็อาจจะไปเกาะสิ่งที่เป็นอบายภูมิ เพราะ จิตไม่มีที่พึ่งที่ระลึก จิตนั้นก็ไปสู่อบายภูมิ เป็นสภาพที่ว่ไม่มีความเจริญ

พุทโธ ธัมโม สังโฆนี้เป็นพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ ระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ แม้จิตจะไม่สงบก็ตามเป็นพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ